

ŽENSKÁ HLÍDKA.

RÍDÍ M. BUREŠOVÁ.

VĚRA PÁDOVSKÁ: SONET O MĚ DUŠI.

V své duši zpěvy rozvážet jsem chtěla v pýše,
tklivě jak vyznávání chvějící se struny,
kdy po ní bílé prsty plují výš a výše,
až tóny zvonit začnou stříbrem bílé luny.

Má duše knihou tajemnou mi kdy-
si byla
a pevně zavřenou jak oči tvrdě
spíček,
však o prosvětlených slavných v ní
jsem směle snila,
jež štítají se jenom při rozzářených
světlých —
A dnes jí vidím jasně, vzácnou
svou duši;
saloní staromodních album měk-
ké, vládné,
kdes vedle vázy ležet, jemněj než
lip slůží.

několik milých podob celá jeho
sláva
a strojek drobný uvnitř pracovat
když začne,
groteskní dva, tři nápěvy si ode-
hrává.

Učitelka ze "Světla" z Velkého Meziříčí na Moravě — "Česko-Americký Venkov" pokládám za časopis velmi důležitý. Váber by se ušlo na venkov s literaturou více pamatovat. Každé sebe menší městečko má "svůj krajinický list". Jediné selácké, jádro národa, nemají svých časopisů. Jest ovšem dosti seláckých novin, ale v těch se pěstuje politika a zájmy vlastní zůstávají nepovšimnuty. U nás na Moravě jsou téměř všechny listy selácké klerikálního ducha. A co v takových listech se uvěřejí, to seláků velmi málo prospěje. Jen samé štvaní proti stranám politickým, vyzývání ku svatému boji a odborné články buďto úplně chybí, nebo jsou pochybné jakosti. "Česko-Americký Venkov" je list, který přináší venkovu v pravdě užitek. Obsah jest všestranný. Vždyť ani na dorost, ten národní poklad, není zapomenuto. U nás je zvykem vychovávat dospělá a o dorost, základ budoucích věcí, se nikdy nestará. Jediné na venkově je uť v nedělních odpoledních písmu svatému. Uť je tam židovské dějiny. U nás totiž židovské dějiny mají název "Starý zákon". Každý hoch na venkově ví, kdy Mojžíš vytáhl z Egyptu, kolik válek svedl ten a onen židovský král, ale kdo byl Jan Amos Komenský, to neví nikdo. Školy jsou hlídne a dále se o ně nikdo nestará. Proto rubriku, dorostu věnovanou, jsem s radostí pročítala. A ženám našim je rovněž poskytnuta příležitost nabývatí širšího vědění. Slovem "Česko-Americký Venkov" je časopis, který přináší venkovu světlo pokroku. Přejí mu mnoho zlatu a věřím, že nebude jednoho hospodáře, který by list tento neodbíral. — Dne 11. června byl u nás neobyčejný zjev přírodní. O půl desáté hod. večer zatažilo se nebe černými mraky, že nebylo, jak se říká, ani vlastní nos vidět. Čáry mraků visely takřka až na střechy. Pojednou se rozvážilo, mraky byly krvavě rudé a přišlo o zářavý kraj. Řečla Balinka podobala se krvavému proudu. Při tom hrub hučel bez přestání a mraky se žilnou rychlostí hnaly se na západ. Vše to trvalo asi půl hodiny. Zjev krásný, nevídaný a příerčný. Lidé oděšené pobíhali a plakali a já měla dojem, že je konec světa. Nebuť ohnivě mraky hálily úplné koruny stromů a domo bylo, že jsem dýchati nemohla. Ovšem, že to nebylo nic jiného, než odraz posledních paprsků slunečních. Ale první dojem byl krásný. Od toho dne jsou domní houřky a chladno dostoupil v noci až na 3 st. Celkem je úroda u nás krásná, taková, jaká uť po dlouhá léta nebyla. Jen kdy list dleže dopadly.

když jednoho parného dne odpoledního jsem seděla ve velké kuchyni farmy Vilánecké, jež umístěna byla v přízemí s čeledníkem. Pan farář, bledolavý to knet, procházel volným krokem a ruce měl skříženy vzad. Oděm byl v černou, starou již kleriku. Já sama s paní F., hospodyní to faryeová, při nenuceném rozhovoru popíjela dobrou kávičku a zajíždila krajem domácího chlebička s tučenou pomazánkou. Pojednou zašel nám otevřeným oknem známého zvonní hlas. "Opětne funus!" pronesl tise farář. Ticho! Co vebné zvuky, plné harmonie, se k sluchu našemu nesly jako klavírní písní modlitby, umělo slovo na rtu našem a jakási tesklivá nálada stisnila srdec nám třem v něm otáze: "Komu?" Zrak můj sledoval p. faráře, jenž vážně churavěl (skornatěním ev) a věděla jsem, že dnů života jeho je na mále. Čtili to asi sám a trpký úsměv skrivil jeho tvář, jindy vždy tak usměvavou. S laškovným úsměvem na rtu shlédl na nás v stlumené otáze: "Kdy mně?" Co bojíme se vysloviti, oči povědli. Vždyť v nich zrenčili se naše duše! "Jsem zde 34 let let farářem. Přišel jsem sem jako výpomocný kněz. Můj pan předchůdce, starý veterán, býval vojenský kněz též ve váce r. 1858—1866. Žil as 5 nedel a já stal se zde farářem. Bylo mi 36 let. To je začala let! Kde jste byla Vy ještě, paní, když já zde prvě kázal?" — ukázoval při tom ke stroju kuchyně opětne s tím úsměvem tichého sebezapření, snaže se nás ohveseliti. "A pak kolika mým příznivecům a přátelům jihlavským "Zuzana" hrany odzvonila! A věru malíčko jich z těch nejvěrnějších a já ještě zde! Z posledního ročníku ze semináře jsou čtyři," povzdechl. "Jeden je děkanem v Třebči, jeden je věcným katechetou, jeden svätivím biskupem ve Vídni a já — prvofarářem a kdo ví, co ještě budu. Ale ta "Zuzana", ta máne vyplatila a strachu nahadla dost a dost!" Tu jsem již plná zvědavosti vyběžela, aby jen povědál dále, když on zamřil ku nejbliže stojící židli, usedl pohodlně a pozvala vyprávět: "Dva roky to má, co bylo poslední birmování u nás diocesi. Měl jsem, totiž musel jsem jeti druhý den do Jihlavy. Jeli tam všichni bratři z okolních far. Nařídil jsem tedy Martinovi, by kočár umyl, koně vykartáčoval, oblékl jsem se v černý frak a hajdy k Jihlavě. Při jíždě k "Hvězdě" (hotel na dolním náměstí, kde schází se všichni většinou venkovští kněží a učitelé) kde z příjezdu mně běžel vstří Studenecký farář: "Přijede ne spolu, Františku, hned dopoledne na faru." Ač mně se moce nechtělo, měl jsem v úmyslu si dáti dohdy oběd u "Hvězdy" a vypti skleníci plzeňského, přece jsem u posledně jej, když zavěsil se mi v podpaží a vedle mne k strahovské fary. Tam bylo jako v úle a vše vlně, vycházející z kuchyně, již jsem nedíval oběd v hotelu, když ná na chodě zastavil P. Agustinus a pobízel nás do pokoje, kde jeho Milost měla audienci. Vešli jsme. Teď lito z nás dvě osobiv biskupa? Ujednáno to nebylo. "Ty, Františku, jsi starší," říkal druh. Já zase: "Ty to lépe umíš." Pan biskup rozmlouval zatím se svým sekretářem a my si stáli nevěděli rady. Konečně byl upozorněn na nás a sám nás osobiv a polbil na tvář! Vše, vše jsem mu řekl: Ten Huchdorff v zádu ty cesty do škol ty funusy, kde ani koně jeli nemohou. V Huchdorffě měli u panskou třídou hospodáře domo utrčivo, vše zavěsto a žádná rada. Musil jsem se proslapovat cestu a ta cesta a je starý... Pan biskup jen přeručil dlel a se usmíval — radí, abych šel do panské. Po uličkách šel jsem se svou volič do rektoriátu. Ticho, le byla krásná! A co to vino! Dobre! Chutnalo vše a já pil po náho, až líkání mi zakrcoval. Čas krávil a tu začne zvonit "Zuzana", upomínají nás, že se i hodinu zapomenou birmování. Pan biskup se nás venkovských bratří šel, připojil se k ku průvodu, šel jsem mu, že musim domů a že mám tolik duš na starosti. Co

kdybych musel k nemočenému? Pan biskup chválil mne a já zůstal sedět v rektoriátu a pít a slyšet věčně jen "Zuzanu", když v tom vchne P. Ladislav a volá: "Pan biskup již jde. Už je po birmování." Vyskočili jsme a já nekoukal, kam, běžim. Oči jsem se na záchodě přes chodbu. Myslil jsem si, až zajdu, sběhnu do dvora a uličkou na náměstí, když do předníky se otevrou dvěře a známý hlas lokaje biskupova dá vá mi na srozuměnou, že snaží se otevřít dvěře mého záchodu — Za žádnou cenu — Nastalo běhání a shánění, až konečně zakřepal klíč v zámku a já, ani nedutaje, čekal a uvažoval, jak vše skončí. Pál hodiny v nejistotě je věčnosti. Neměl jsem odvahu vstoupit a pak konečně skok — a hrnul jsem se přes schody, nedbaje svého stáří. A víte? Za měsíc došel mně dopis z biskupské kanceláře. Bylo to jmenování "konsistoriálním radou" — Smál se a my s ním. Vtipný a vřelý kazatel ten už nežije. Pochovali jej na hřbitvu Viláneckém vedle kolleg-veterána, jichž křise smutně hledí do polí. Vhy vzduchové často tam přenášil hlas "Zuzany", ale on to již neslyší. Nevím, zdali jsem vás pobavila. Či jsem ve vás, milé příznivkyne, vzbudila smutnou náladu? Promiňte mi. Budu se snažit psátí dopisy veslejší.

Františka Otoupaliková, David City, Neb. — Drahé sestry: — Tak jak se všesky máte? My to zde máme stále stejné. Tak ani to poesi nebudu připomínat. Je sucho stále. A teď vám povim zase něco jiného. Čtela jsem se již několikráte zařinutí o mášich mladých ženskách a pověděl něco o výchově dítek. Při jedné zábavě jsem měla příležitost pozorovat výchovu malých dítek, které jsou odkázány jen na to, co my jim poskytneme na milost nebo nemilost. A to máne přimělo něco o tom napsat. Předně však se omluvim, neb jsou snad rozzumnější, než já jsem. Ze své zkušenosti však přece smad něco vím a pak mám šestnáct zdravých dítek, které jsem sama při těžké práci vychovala. — První léta mého provdání byla na statku. Když jsme přijeli do Ameriky, byla to velká dřina v hotelu při prádle a čistění. Řeknete snad, že jsem měla při tom mále. Ano, ale před léty nebylo tomu tak, jak je tomu teď. My jsme nechal peníze ve staré vlasti a sem jsme dovezli pouze malou částku. A tu můj muž byl odkázán jen na práci a té nebylo. Mým sedmi dětem pak chtělo se jíst. Pracovala jsem tedy sama a to jsem dělala několik roků. Děti přibývala jako u vité, že jsem je měla ráda jako každá z vás, která máte jen jedno, a smad ještě radší. Vy pak je opatrujete doma, kdežto já je musila bráti s sebou aneb jsem je nechávala doma tēm větším. Taky asi posoudíte, jak ráda jsem zaplakala a šla a když jsem se potom večer navrátila, tu jsem jedno po druhém zlíbala, jsem ráda, že se žádnému nic nestalo. Celé dny jsem žila ve strachu o ně. Vychovala jsem je s velkou péčí, ale vyškoleny býti nemohly. Tepla a zimy též hodně znášily. A jak by ne, když třeba celý den byly se mnou v poli, kde já okopávala aneb žala, a ony si hrály v březně na slunci. — Jak vám ze zkušenosti, máše žlovík i za tepla nastyhnutí. Člověk jde box mokrou travou a roz nemůže se, sedne si třeba i do odělníka a pichne jej slunce, máli na hlavě šepci nebo bonet. Myšim si, jak je to ukrutné v té krásné přirodě. Dětem některých matek není dopřána. Ony musí mít i v největším parnu umohly vlněné prádlo a také panskou dešátku na se strachu! Někdy ano. A tím své děti často viděe zchoulostivě. Děti jsou slabé a neduživé, a nevědí vře na ně funkce, je jsou nemocné. Dostanou tyť na kašel. A to je od toho, co vám řekne každý doktor, že je nemocné hradě v nepřítomnosti oděti povahoviti se v létě hra panskou s trávou jen v přízemí a nikdy vím nestouply dá sama kably bez ráno při se zakrcovala hosa je tolikrát. Mám pak k tomu i bocky. Vše ze zkušenosti, že rosa je ostřejší než když jsou se vlaho, musim jsem denně chodit na trávu a čtyřech hodinách. Přišla jsem vždy ostřej prsoučká a musim jsem se převléct. A tak je třeba mno-

ho roků. A ještě jsem zdráva. Ani v té studené někdy trávě jsem nikad sedět v rektoriátu a pít a slyšet věčně jen "Zuzanu", když v tom vchne P. Ladislav a volá: "Pan biskup již jde. Už je po birmování." Vyskočili jsme a já nekoukal, kam, běžim. Oči jsem se na záchodě přes chodbu. Myslil jsem si, až zajdu, sběhnu do dvora a uličkou na náměstí, když do předníky se otevrou dvěře a známý hlas lokaje biskupova dá vá mi na srozuměnou, že snaží se otevřít dvěře mého záchodu — Za žádnou cenu — Nastalo běhání a shánění, až konečně zakřepal klíč v zámku a já, ani nedutaje, čekal a uvažoval, jak vše skončí. Pál hodiny v nejistotě je věčnosti. Neměl jsem odvahu vstoupit a pak konečně skok — a hrnul jsem se přes schody, nedbaje svého stáří. A víte? Za měsíc došel mně dopis z biskupské kanceláře. Bylo to jmenování "konsistoriálním radou" — Smál se a my s ním. Vtipný a vřelý kazatel ten už nežije. Pochovali jej na hřbitvu Viláneckém vedle kolleg-veterána, jichž křise smutně hledí do polí. Vhy vzduchové často tam přenášil hlas "Zuzany", ale on to již neslyší. Nevím, zdali jsem vás pobavila. Či jsem ve vás, milé příznivkyne, vzbudila smutnou náladu? Promiňte mi. Budu se snažit psátí dopisy veslejší.

Kristina Otoupaliková-Richertová, Stettler Alta, Can. — Čtená poradatelko: Předně přijmuže moji nejhlubší soustrast nad úmrtím vašeho bratra. Smad si pomyslite, že přicházim poněkud pozdě, ale věřte, etěná paní, že jsem na vás vždycky vzpomínala, kdykoliv mi přišel váš list do rukou. Měla jste a máte moji soustrast, jakouž může dáti jen ten, který pocítil podobný žal. Váš drahý bratr Váš jen předešel, neb nebude to dlouho a my všichni poputujem tam, odkud není více návratu. Protož, etěná paní, pokud možno, buďte veselé mysle a lásku, kterou jste měla ku svým bratrům, rozdělte mezi pozůstalé a bratři z onoho světa vám budou žehnat. — Teď vám zase sdělím něco o našem okolí: Od té doby, co jsem posledně psala, nám přibyla druhá dráha a třetí je vyměněna. Staví se zde i velká škola a na vodárně hrzo započeno. Znamentý to pokrok na místo pouze čtyry roky staré. Pozemky okolo městy jsou dobré, jenom že je na nich mnoho křovin a dá to mnoho práce vyčistit kousek pole. Na sever od Stettler jsem byla jen několik mil, ale můj muž praví, že jsou tam dobré pozemky, lehce vlnit a vyhlídka na dobrou úrodu, neb tam máli hojnost dřev. Já osobně jsem byla jen asi patnáct mil na té straně a věřím, že se v tom farmáři dosti dobře stojí. Mají hezké residence a mástale a někde až na sto kusů dobytka. Na polední straně jsem byla několikrát. Někdy jezdime eďly den kočmo, neb se ještě všude nedostane drahou. Tam jsou ještě pomejvíce samé prerie. Teprve lo ni a letos se tam usazují. Lidé jedou přes sto mil na své pozemky. I těch už je málo, neb je to všecko pobrané. Já byla přes sto mil poledně. Mně se krajina mále líbí. Pozemky jsou bez křoví, lehce vlnit až k Sand Hills; Někdy tam budou krásné farmy. Letošního roku tam rolníci mnoho zkusí, neb mají málo deště. V některých místech je tak sucha, že ani tráva se nemohla. Jeden farmer mi řekl, že má jen jednoho koně, ale že ho musil prodat, le by ho nequivil. V několika místech se nemůže orat pro sucha. Neul nejmenší puchyby, kdyby přišel dešť, že by to byla osse krásná krajina. Nyní každý volá jen dešť. Nebože jsou v tom přistěhovalci, kteří přivezli v sobě málo nebo nic. Ti budou musit zakoumati. Ale myslim, že jest jich v Nebraska jest mnoho, kteří takové časy poznatují. Pro nás jest to něco svého a zajímavého. Na příklad, když si jeden vyjede, třeba sto mil, volá jen samé prerie. Tu a tam postavena krásná přehodá budova, která slouží za obydlí. Znamný počet lidí jen v stanech. V zimě jeden den jeho pravě proval přistěhovalci po cestě. Samé by vazy a plachty! — Na pozemky na musim máli vyhlédnout. Myslím, že jest jeden do města a téžim mátkoum celý třidem tam a nazpět. Taková cesta stojí při nejmenším deset dolarů. Ohodit hlavních cest jsou vřadě "stopping houses", kde žitvají u-

byčejně dolar a stejně za koně. — Okolo cest jsou kovárny a sem a tam jezdi policie na koni, která dohlíží na pořádek. Jak jsem již řekla, vše je velmi zajímavé pro toho, kdo něco podobného ještě neviděl. My obyčejně mēnime často koně, tak že lehko urazime deset mil denně, i když dáme koním i sobě dosti času na odpočinek. Tudy jezdi mnoho ženských na koních, jak mladé tak i staré. Často je viděti starší dámy proháňti se na koních o sto šest. SJE. Haková, které je pouze sedmácti roků, sedne na koně ráno a urazí sto dvacet mil před sluncem západem. Ona často dělá tu cestu a k tomu samotna. Jezdi po preriech jako střela. Jezdi kamsi dohlížet na pozemek, který její otec koupil krátce před svou smrti. Její otec, pan Leo Hakl, o kterém jsem se zmínila v první dopise, byl usmreen koněm. Jel se sousemem pro uhlí a při odpráhání prvne sundal uzdu, což je velká chyba. V tom se koně něeho lekli a pan Hakl, nemoha s nimi bez uzdy něeho svésti, byl kus cesty vlečen a udupán. Byl tak zle zraněn, že za pár minut zemřel. Ani ho domů nezavězli, ale hned do Castor k pohrobňkovi a odtud do Stettler. Vám, paní Větrná, pěkně děkuji za pozdravení a pojednu domů, jistě se u vás zastavím.

vím. Zdravim všechny čtenáře Pokroku Západu.

Svestkové knedlíky.
Uťi na misce asi velkou lžici másla, vraz do něho čtyry celá vejce a dva žoutky, vlej do toho čtyry sběračky mléka, přidej k tomu četři libry strouhaného tvarohu, osol to trochu a vmelejš do toho tolik mouky, aby bylo těsto tužší nežli na buchtičky a dobře je vypracuj. Pak vyndej těsto na vál, udělej vždy z kusu dlouhou kulatou šišku a klad na ni pěkně zralé švestky, jednu vedle druhé, načež každý dílek těsta se švestkou nožem odkroj, švestku těstem dobře zaoobl a tak pokračuj, až jsou všechny knedlíky hotové. Potom je zvolna vpusťte do vařící vody a hned jimi opatrně varičkou ode dna pohni, aby nepřilehly. Když vyplynou navrch a ještě několik minut se vařily, vyběř je dirkovanou sběračkou na misu, posyp je strouhaným tvarohem nebo perníkem, smíšeným s cukrem, a polej je čerstvým rozpáleným máslem.

Omáčka polská.
Udělej jížku řidkou do zlatova, potom usekej zelený česnek, zelenou cibulku, stroužek česneku, kousek staré cibule, trochu pažitky a trochu zelené petrúzele; dej to do jítky, nalej na to hovězí polévku a nech to ještě povarit.

Piana na mírné splátky!

Jsou to piana zaručená. Sestřicet let v obchodu s piany je rekord

A. HOSPE CO., Omaha, Nebr.

Doporučujeme

HOSPEOVA

PIANA.

Jsou zhotovena z Walnut oak aneb mahagonu. Pěkná děčka na každém.

Mírné měsíční splátky, anebo za hotově.

Obehraní piana a varhany velmi lacino. Dopíste si o katalog a cenník. 43-1f

A. HOSPE CO.

1513 Douglas ulce. OMAHA, NEB.

Zde jest, co dostanete

3 gal. Pure Food Whiskey \$8.00
1 přiloz z křivého nebo šle. \$1.00
1 quart nejlepš. Vín \$1.00
Skotská whisky \$0.75

Zdarma Vám!

Byste naše zboží seznali, zašleme Vám zdarma s první objednávkou dvou gallonů Hillerovy zdravotní zákonem zaručené koralky krásný přiloz z křivého nebo šle. Přiloz tento sestává z velké láhve naplněné nejlepším vínem a šesti krásných vlnových skleniček. Zašleme našim odběratelům tento dar pouze s první objednávkou.

Výtečná, zdravotním zákonem zaručená kořalka samožitná bílá

net červená, kterou jiní obchody neprodávají levněji nežli za 1 dolar; prodáme pouze za \$2.90

Dobrá kořalka v ceně \$1.50 za 2.45

Zašleme vám i seznam vín a kořalky za velmi nízkou cenu. A také objednávkou zdarma pošleme vám katalogy nejlepších kořalkových a vlnových skleniček a vína se spůsobem státok. Všechno zdarma. 601

HILLER LIQUOR CO., Dept. 1309 Farnam St., Omaha.

Dobré pivo jest lék

Plzeňské pivo v láhvích z pívovarů

FREMONT BRW'G CO.

FREMONT, NEB.

Jest vařeno z nejlepšího sladu a z českého chmele. Toto pivo obsahuje pouze tři procenta líhu a proto jest všeobecně oblíbené a odporučené lékaři. Pakli se chcete posilnit, objednejte si je!

České mlýny, vo Wilber, Nebr.

Vyrobili nejlepší pšeničné a prvě klas mouky, jaké i české krajiny

Mouka naše jest v dosti velkých korbách v Omahě a South Omaha.

Číslo jednorázové zkušité mouky Wilberovy, která jest to nejlepší v této polovce korbě za 100 mil.

Tiže máme sklady v Lincoln, Nebr., Victor, Rapid, Ia., Chicago, Ill., Oklahoma City, Okla., Marshalltown, Ia., a St. Louis, Mo. 48-14

ZVONICEK & AKRAMIT, maj.